

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **Š. L.**, zastoupené Mgr. Rudolfem Koblasou, advokátem, se sídlem Zborovská 2371, Dvůr Králové nad Labem, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu ze dne 7. 2. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 8. 2006, č. j. 29 Cad 16/2006 - 27,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Rudolfu Koblasovi, **se přiznává** odměna ve výši 952 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala včas kasační stížnost proti v záhlaví blíže označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2006, č. X, jímž byl stěžovatelce podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), odňat od 12. 3. 2006 plný invalidní důchod.

Krajský soud žalobu ve věci přezkoumání rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu rozsudkem podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že z dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení v Trutnově zjistil, že posudkový lékař zařadil stěžovatelčiny nejzávažnější zdravotní obtíže do kapitoly XV, oddíl H, položka 53 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění a míru poklesu soustavné výdělečné činnosti hodnotil 30 %, přičemž pro další zdravotní obtíže základní míru poklesu navýšil dle § 6 citované vyhlášky o 10 %, celková míra poklesu činila 40 %. Soud si vyžádal doplnění řízení posudkem vypracovaným Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“), jež došla na základě prostudování lékařské dokumentace stěžovatelky k závěru, že se u posuzované jedná o pouřazovou viklavost levého kolenního kloubu a bolesti bederní páteře bez kořenového dráždění. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posudková komise označila postižení vazivového aparátu levého kolena, jež bylo pro pouřazové postižení menisků a vazů několikrát operačně revidováno. Toto rozhodující zdravotní postižení komise podřadila rovněž pod kapitolu XV, oddíl H, položka 53 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění a míru poklesu soustavné výdělečné činnosti hodnotila 30 %, přičemž pro další zdravotní obtíže základní míru poklesu navýšila dle § 6 citované vyhlášky o 10 %. Stěžovatelka dle posudku komise k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované splňovala podmínky pro přiznání částečné invalidity. Krajský soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k závěru, že posudek vypracovaný posudkovou komisí je přesvědčivý a náležitě odůvodněný. Jestliže podle zjištěných a odůvodněných závěrů posudkové komise činil pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky 40 %, je tedy částečně invalidní, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala do zamítavého rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Jako důvod podání kasační stížnosti uvedla nesprávné zdravotní hodnocení jejího stavu v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že její zdravotní postižení odpovídá zdravotním problémům, jež způsobují pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o více než 66 %, čímž je odůvodněn její nárok na plný invalidní důchod. Dále nesouhlasí se zařazením jejího zdravotního postižení, jak učinila žalovaná a následně i krajský soud. Stěžovatelka zdůrazňuje, že její postižení má zhoršující se charakter, nemůže tedy vykonávat žádnou práci. Vzhledem k této skutečnosti jí proto nemůže být odňat plný invalidní důchod, který jí byl pro stejné postižení již v minulosti přiznán. Závěrem navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Ze správního a soudního spisu byly pro posouzení věci zjištěny následující skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2006, č. X, žalovaná stěžovatelce odňala dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění od 12. 3. 2006 plný invalidní důchod. Vycházela při tom z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Trutnově ze dne 26. 1. 2006, v němž posudkový lékař dospěl k závěru, že stěžovatelčin dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je zapříčiněn úrazem kolena ze dne 20. 10. 2002, při němž došlo k porušení vazivového aparátu kloubu s nutností opakované chirurgické intervence. Současný stav

označil lékař za definitivní, jedná se o nestabilitu kolenního kloubu II. - III. stupně s porušeným stereotypem chůze, což vede k sekundárním koxalgiím a dorzalgiím. Míru poklesu soustavné výdělečné činnosti posudkový lékař podřadil pod kapitolu XV, oddíl H, položku 53 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., 30 % a vzhledem k dalšímu postižení zvýšil tuto hodnotu dle § 6 odst. 4 citované vyhlášky o 10 %, tedy celková míra poklesu byla hodnocena 40 %. Stěžovatelka byla posudkovým lékařem shledána částečně invalidní, přičemž jí bylo doporučeno, aby nevykonávala práce s přetěžováním dolních končetin, s dlouhodobým stáním a chůzí, zvláště v nerovném terénu.

Rozhodnutím žalované ze dne 1. 3. 2006 byl stěžovatelce přiznán částečný invalidní důchod dle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění v celkové výši 4726 Kč měsíčně.

O stěžovatelčině žalobě proti rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu rozhodl krajský soud. Vycházel z posudku vypracovaného posudkovou komisí, v němž jsou podrobně uvedeny jednotlivé lékařské nálezy a učiněn závěr, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu byla stěžovatelka částečně invalidní dle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, vzhledem k následkům utrpěného úrazu levého kolena, posudková komise hodnotila 30 %, přičemž využila § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., a zvýšila tuto hodnotu o 10 % na celkových 40 %. Za nejzávažnější komise označila postižení vazivového aparátu levého kolena, jelikož ani po opakovaných chirurgických intervencích menisků a vazů je postižení kloubu trvalé a nelze předpokládat zlepšení stavu. Stěžovatelce bylo doporučeno vykonávat pouze lehké práce v dělnických profesích.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které podle svého obsahu představují námitky proti rozsahu a správnosti posouzení zdravotního postižení. Nesprávnost posouzení rozsahu zdravotního postižení, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované a v důsledku toho i nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, může být vadou řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K námitce stěžovatelky týkající se nesprávného posouzení jejího zdravotního stavu a tedy i podmínek nároku na invalidní důchod Nejvyšší správní soud nejprve obecně uvádí následující. Posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je věcí odborně medicínskou; soud k ní nemá potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, jímž tyto znalosti svědčí, aby se o těchto otázkách vyslovily. Soud pak hodnotí veškeré důkazy v řízení takto získané. V řízení, které je přezkumným řízením vůči rozhodnutí žalované, soud opatřuje posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v souladu s pokynem § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Pro rozhodnutí soudu tak má zcela zásadní význam právě závěr vyslovený v posudku odborné lékařské komise. Z toho důvodu musí

z posudku vyplývat, že komise zasedala v řádném složení dle § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, dále ve smyslu § 3 odst. 8 ve spojení s § 1 odst. 2 této vyhlášky musí z posudku vyplývat, zda a jak přihlédla komise při posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti k výsledkům vlastního šetření, zda a jak vycházela z lékařských zpráv a posudků vypracovaných odbornými lékaři o zdravotním stavu posuzované. Posudek musí konečně obsahovat posudkový závěr, ze kterého vyplývá posouzení jednak zdravotního stavu posuzované, v případě dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu i zdravotní postižení, které je jeho příčinou (§ 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb.) a jednak poklesu schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti.

Posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především. Důležitým pravidlem, které nutno zvláště zdůraznit, je ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., jež stanoví, že při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. To znamená, že posudková komise ministerstva musí ozřejmit své závěry právě ve vztahu k období, kdy bylo vydáno rozhodnutí o odejmutí invalidního důchodu.

Krajský soud v Hradci Králové si v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odejmutí plného invalidního důchodu stěžovatelce opatřil (§ 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) lékařský posudek vypracovaný posudkovou komisí. Posudek byl vypracován dne 2. 6. 2006 a podle posudkového hodnocení šlo u stěžovatelky o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož příčinou je poúrazová viklavost levého kolenního kloubu a bolesti bederní páteře bez kořenového dráždění. Při posuzování zdravotního stavu stěžovatelky ke dni rozhodnutí žalované o odejmutí plného invalidního důchodu, učinila posudková komise závěr, že stěžovatelka byla podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění částečně invalidní. Posudkový závěr komise byl shodně se závěrem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Trutnově učiněn tak, že za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky k datu rozhodnutí žalované ze dne 7. 2. 2006 byl označen stav po úrazu levého kolena, přičemž postižení vazivového aparátu je trvalého charakteru a nelze předpokládat zlepšení stavu. Stěžovatelce bylo doporučeno vykonávat pouze lehké, fyzicky nenáročné, dělnické práce. Procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky komise shodně s posudkovým závěrem lékaře OSSZ Trutnov hodnotila dle kapitoly XV, oddělení H, položky 53 písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, 30 %. Rovněž komise využila § 6 odst. 4 citované vyhlášky a zvýšila tuto hodnotu o 10 % pro lehké postižení páteře.

Posudek byl projednán spolu s listinami předloženými stěžovatelkou v řízení před krajským soudem dne 15. 8. 2006, u něhož byla stěžovatelka přítomna. Posudkové zhodnocení stěžovatelčina zdravotního stavu bylo provedeno na základě prostudování její

kompletní spisové a zdravotní dokumentace, jež tvoří součást spisu. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Trutnově, jakož i lékaři posudkové komise, ve svých posudcích neopomenuli zohlednit žádné ze zdravotních potíží způsobených stavem po úrazu levého kolena, a proto Nejvyšší správní soud neshledal posudek neúplným. Při hodnocení zdravotního stavu se vychází pouze z lékařských správ a dokumentace vypracovaných do dne vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu, tj. v nyní projednávané věci do 7. 2. 2006, neboť dle § 75 s. ř. s. je pro soud rozhodující skutkový a právní stav, který existuje v době vydání rozhodnutí správního orgánu, v souladu s čímž krajský soud postupoval.

Z hlediska výše naznačených požadavků na úplnost a přesvědčivost odborného lékařského posudku, se tedy posudková komise podle Nejvyššího správního soudu dostatečně obsáhle vyjádřila a své lékařské závěry přesvědčivě odůvodnila. Ve vztahu k závěrům posudkového zhodnocení provedeným lékařem OSSZ Trutnov ze dne 26. 1. 2006 je možné konstatovat, že posudková komise dospěla ke shodnému posudkovému zhodnocení zdravotního stavu stěžovatelky a krajský soud proto neměl důvod k úvaze, že by bylo nutné skutkový stav, jež se váže k zdravotnímu stavu stěžovatelky v době rozhodování dále doplňovat znaleckým posudkem. Nejvyšší správní soud proto neshledal v postupu krajského soudu žádnou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům posudkové komise, která posoudila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky dle kapitoly XV, oddílu H, položky 53 písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí žalované, na 40 %, a nezpochybnila tak závěry ani podklady rozhodnutí žalované, dospěl zdejší soud k závěru, že ani řízení před správním orgánem netrpělo vadami, jež by měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Kasační stížnost byla proto jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, ač byla v řízení úspěšná, takové právo ze zákona nenáleží.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 29 Cad 16/2006 - 41 ze dne 2. 10. 2006 ustanoven zástupce, advokát Mgr. Rudolf Koblasa, se sídlem Zborovská 2371, 544 01 Dvůr Králové nad Labem. Nejvyšší správní soud zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1 x 500 Kč, za úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 800 Kč. Nejvyšší správní soud neuznal úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, jelikož právní zástupce neprokázal uskutečnění první porady s klientem dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Jelikož je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č.

235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 152 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 952 Kč.. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu